

вилъ единъ мостъ отъ канци. Тъ прѣзрѣхъ този ходожественъ пѣтъ на изнѣмоцелитѣ западни хора. «Ето,» извикахъ тѣ, «какъ Тартаритѣ минуватъ рѣкитѣ,» и като ся хвѣрлихъ съ конето си въ рѣката, мѣжду ледоветѣ, прѣминахъ плавуци на срѣща.

XXX.

Влизанието и скорошното гнѣвливо нападение смая Катерина. Москва, като ся извѣсти, треперяше отъ расказванието на тѣзи триста хиляди Турци и Тартари, събрани за отмъщение около Днѣстра и готови да запалѣтъ Богданско.

Князьтъ Галичинъ, само съ двайсетъ и петъ хиляди души, като ся стара напразно да завладѣе Хокзимъ чрѣзъ подкупванието на тамошниятъ паша, прибрза да прѣмине рѣката и ся оттегли въ вѣтрешноститѣ на Полша. Това Руско оттегляване ся видѣ на великийтъ визирь едно достаточное задоволение за държавата; и тѣй той даваше вѣки внимание на Катериненитѣ прѣдложения за помирение, когито Султантъ, расжрденъ отъ дѣто ся бави, му прати заповѣдь да влѣзе въ Полша. Сто хиляди конфедерални Поляци го викахъ за избавлението на тѣхното несчастное отечество; но, тристата хиляди Турци, безъ генералъ, безъ управление, безъ потрѣбнитѣ нѣща за прѣживяване, не влѣзахъ въ Богданско освѣнь да го разграбѣтъ и да погинѣтъ тамо, въ голѣма часть, отъ гладость и отъ болѣсти чрѣзъ неопитността на великийтъ визирь.

Додѣто бѣше йоще въ Бенедеръ не рѣшенъ на кадѣ да отпрати войската си, дойде графътъ Потоски, посланникъ на полекитѣ конфедерации, да моли влизанието на едно вепомогателно тѣло въ Полша. Мохамедъ-Еминъ, повѣки ораторъ отъ колкото солдатинъ, отговори на Полеката великолепна ораторска рѣчь, въ присѣствието на дивана, чрѣзъ една тожа ораторска рѣчь:

»Врѣнь на посланието си,« каза той »нѣма да прѣстани, ни сега, ни по нататжкъ, ни дѣто, ни зимѣ,